

HIJ

Werner (44) en Karen (38) krijgen in mei 2017 een relatie. Karen heeft dan al een dochter, Jill (nu 4). Al snel is Karen zwanger. Werner is tijdens de zwangerschap bang dat hij meer van zijn zoon zal houden dan van Jill.

‘We leerden elkaar via Tinder kennen. Mijn schoonzusje bleek een gemeenschappelijke facebookvriendin te zijn. Via haar ontdekte ik dat Karen al een dochtertje had van een donor. Ons eerste telefoongesprek duurde een paar uur, een week later spraken we af en het klikte. Ik ontmoette Jill al snel; ik ging een keertje bij Karen langs vlak voordat ze naar bed moest. Ook Jill en ik hadden een klik. Gaandeweg breidden we het contact uit, maar ik vond het ook wel spannend om een band op te bouwen met Jill. Ik heb eerder een relatie gehad met een gescheiden vrouw met kinderen en toen die relatie uitging, zag ik de kinderen niet meer. Dat deed pijn. Tegen Karen heb ik ook wel eens gezegd dat ik bang was om Jill kwijt te raken.

Op een dag kwam bij Jill het besef dat ze haar mama met mij moest delen. We waren in de stad en ze deed opeens heel dwars tegen mij. Karen reageerde daarop heel slim en zei: “Ik ga even boodschappen doen, gaan jullie maar vast naar huis.” Toen Karen thuis kwam, hadden we alweer de grootste lol samen. Na een paar maanden ben ik bij ze ingetrokken.

Zelf had ik een kinderwens en Karen ook. We zijn bewust snel gaan proberen vanwege onze leeftijden en de verwachting dat het wel een tijdje zou duren voor Karen zwanger zou zijn. Maar binnen *no time* was het al raak! Onze zoon Finn is in juni geboren. Tijdens Karens zwangerschap was ik bang dat ik meer voor onze baby zou voelen dan voor Jill. Mensen hadden dat ook gezegd: “Het zal wel anders voelen straks.” Ik was heel blij toen dat niet zo bleek te zijn. Ik hou van allebei evenveel. Jill voelt ook echt als mijn dochter. Dat ze geen vader heeft, helpt daar wel aan mee: ik kan de vaderrol invullen en dat accepteert ze ook. Ze noemt mij pap, daar heeft ze zelf voor gekozen. Bij Jill riep de zwangerschap ook vragen op. Zo ontdekten we dat ze bang was dat mama haar mama niet meer zou zijn als de baby er was. Toen we vertelden dat Karen altijd haar mama zou blijven, was het weer goed. Jill is supertrots op haar broertje, ze noemt hem “mijn baby”. Ze is voor altijd verbonden aan Finn, en daardoor dus ook aan mij. Ik zou Jill kunnen erkennen, daar sta ik open voor, maar die beslissing is aan Karen. Zij moet daar klaar voor zijn.’

Tekst: Iris Koomen

‘Ik vond het spannend om een band op te bouwen’

ZIJ

Na een stukgelopen huwelijk en een aantal jaren daten besluit Karen dat ze moeder wil worden. Ze vindt een (anonieme) donor en in 2014 wordt Jill geboren. In 2017 wandelt Werner haar leven binnen.

‘Ik besloot dat ik graag moeder wilde worden. Ik had geen partner en koos ervoor om het alleen te doen. Dat Jill er is, noem ik mijn ideale plan B. Natuurlijk dacht ik wel: het is leuker om samen met iemand een kind te krijgen. Maar om me heen zag ik ook hoe moeilijk het voor iedereen kan zijn als je gaat scheiden als er kinderen bij betrokken zijn. Dat leed zou ik mijn kind in elk geval besparen.

Dat ik koos voor een kind in mijn eentje, betekende niet dat er niemand bij zou mogen. Ik stond nog steeds open voor een relatie. Hoewel ik op Tinder zat dacht ik niet dat ik ‘hem’ online zou tegenkomen. Werner had me een berichtje gestuurd. Ik checkte hem op Facebook en ik dacht: wat een leuke kerel! Ik stuurde een berichtje terug, dat werd chatten en bellen en al tijdens dat gesprek kwam zijn kinderwens ter sprake. Ik reageerde daar heel cool op, maar vanbinnen maakte mijn hart een sprongetje.

Ik heb me nooit echt zorgen gemaakt over de band tussen Werner en Jill. Ik dacht: dat komt wel goed, en dat was ook zo. Toen we haar vertelden dat er een baby zou komen en dat Werner papa zou worden, zei ze: als de baby er is, ga ik hem ook papa noemen. Ze noemt hem nu ‘pap’ en dat voelt goed. Wat ik heel bijzonder vind is hoe Werner 100% voor Jill gaat. Dat hij haar echt als zijn eigen dochter ziet, maakt heel veel indruk op me. Ik had het totaal niet raar gevonden als hij had gezegd: voor Finn zijn mijn gevoelens intenser dan voor Jill. Daar had ik alle begrip voor gehad. Werner is heel betrokken bij de opvoeding van Jill. Hij gaat bijvoorbeeld graag mee naar de tienminutengesprekken op school. Maar ook nu Finn er is merk ik hoe betrokken hij is als vader. Zo wil hij bijvoorbeeld altijd graag mee naar het consultatiebureau.

Ik was zo gewend om alles alleen te doen dat ik wel moest wennen om de zorg over Jill met Werner te delen. Hij heeft meerdere keren moeten aangeven dat ik het niet meer alleen hoefde te doen. Ik heb heel lang gedacht dat een “gewoon” gezinsleven niet voor mij was weggelegd. Een paar weken geleden realiseerde ik me ineens dat we in een jaar tijd van twee naar vier zijn gegaan en hoe blij ik daarmee ben. Ik zou niet anders meer willen.’ ♦

‘Ik moest wennen om de zorg met hem te delen’

Ook samen je verhaal delen?
Mail naar redactie@stiefm/v